

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 14Co/11/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1113209592
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Kriváňová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1113209592.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte v zložení: predsedníčka senátu JUDr. Darina Kriváňová a členovia senátu JUDr. Branislav Král a JUDr. Alena Roštárová, v spore žalobkyne: C.. T. E., trvale bytom O. dolina XX, J., zastúpená: Mgr. Adamom Porubským, advokátom, so sídlom Svätoplukova 31, Bratislava, proti žalovanému: Slovenská republika, v mene ktorej koná Generálna prokuratúra SR, so sídlom Štúrova 2, Bratislava, o zaplatenie náhrady škody vo výške 1.689,57 Eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 88.500 Eur s prísl., o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č. k. 5C 53/2013-231 zo dňa 30.05.2016, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava I č. k. 5C 53/2013-231 zo dňa 30. mája 2016 v napadnutej časti **p o t v r d z u j e**.

Žalobkyni priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému **v rozsahu 100%**.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava I v spore o zaplatenie náhrady škody vo výške 1.689,57 Eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 88.500 Eur s príslušenstvom rozhodol tak, že zaviazal žalovanú zaplatiť žalobkyni náhradu škody vo výške 1.569,57 Eur spolu s 8,5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 1.569,57 Eur od 06.01.2013 do zaplatenia, vo zvyšku súd prvej inštancie žalobu zamietol a žalovanej nepriznal náhradu trov konania.

2. Žalobkyňa sa podanou žalobou, zmenenou na základe podania žalobkyne, ktorému súd prvej inštancie uznesením č. k. 5C/53/2013-125 zo dňa 06.05.2015 vyhovel, domáhala zaplatenia 1.689,57 Eur s príslušenstvom titulom náhrady škody a sumy 88.500 Eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 514/2003 Z. z.). Žalobu odôvodnila tým, že uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva PZ zo dňa 25.07.2007 bolo proti žalobkyni vznesené obvinenie zo spáchania trestného činu poškodzovania cudzích práv spolupáchatelstvom podľa § 209, vtedy platného Trestného zákona, proti ktorému podala žalobkyňa dňa 28.07.2007 sťažnosť, ktorú prokurátor uznesením zo dňa 07.08.2007 zamietol. Dňa 02.03.2009 žalobkyňu okresná prokuratúra upovedomila o podaní obžaloby. Dňa 05.04.2009 bol Okresným súdom Bratislava I vydaný trestný rozkaz, v ktorom súd uznal žalobkyňu vinnou zo spáchania trestného činu poškodzovania cudzích práv podľa § 209 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, za čo bola odsúdená na 12 mesiacov odňatia slobody podmienene na skúšobnú dobu 24 mesiacov. Voči trestnému rozkazu podala žalobkyňa prostredníctvom svojho obhajcu odpor. Následne bola žalobkyňa rozsudkom Okresného súdu Bratislava I zo dňa 03.02.2012, sp. zn. 3T/24/2009, právoplatným dňa 27.04.2012, oslobodená spod obžaloby, pretože skutok **z ktorého bola obvinená, nie je trestným činom. Na**

základe vyššie uvedeného mala žalobkyni vzniknúť škoda spôsobená štátom pri výkone verejnej moci, ktorej náhrady sa žalobkyňa domáhala žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku zo dňa 05.07.2012 podanou u žalovaného. Žalobkyňa považovala uznesenie o vznesení obvinenia, ako aj obžalobu podanú prokurátorom, za nezákonné rozhodnutia orgánu verejnej moci, v dôsledku ktorých vznikla žalobkyni škoda vo výške 1.689,57 Eur titulom trov obhajoby a tiež nemajetková ujma, keďže bolo zasiahnuté do jej cti a dôstojnosti, ktorej náhrady vo výške 88.500 Eur sa žalobkyňa v konaní domáhala.

3. Žalovaná v písomnom vyjadrení, doručenom súdu dňa 04.02.2013, doplnenom dňa 11.05.2015, žiadala žalobu žalobkyne zamietnuť ako nedôvodnú v celom rozsahu. Žalovaná namietala svoju procesnú nespôsobilosť konať v predmetnom konaní v mene žalovanej, keď mala za to, že v zmysle ust. § 4 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. nie je na základe skutkového stavu v danom prípade možné určiť, ktorý orgán má vo veci v mene štátu konať, preto je potrebné postupovať v súlade s ust. § 4 ods. 2 citovaného zákona, a teda konať v mene štátu má Ministerstvo spravodlivosti SR. Žalovaná tiež namietala, že žalobkyni nevzniklo právo na náhradu škody, keďže si trestné stíhanie zaviniła sama, pričom poukazovala na ust. § 8 ods. 6 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z. Nezákonnosť predmetného uznesenia o vznesení obvinenia, o ktorú žalobkyňa svoj nárok opierala, nemožno podľa žalovanej vyvodiť len zo skutočnosti, že následne bola trestná vec postúpená na prejednanie a rozhodnutie o priestupku, ktoré konanie bolo zastavené, pričom je potrebné vychádzať z toho, že nebolo zistené porušenie zásad trestného konania, v zmysle ktorých pre vznesenie obvinenia podľa zákona postačuje, že zistené okolnosti nasvedčujú tomu, že bol spáchaný trestný čin a že na podklade zistených skutočností je dostatočne odôvodnený záver, že tento čin bol spáchaný určitou osobou a zo skutočností, že preukázanie viny obžalovaného je až vecou dokazovania vykonávaného pred súdom. Žalovaná, pokiaľ ide o náhradu nemajetkovej ujmy, tvrdila, že žalobkyňa zasah do jej psychického, rodinného a profesijného života nepreukázala a nepreukázala ani akýkoľvek dopad trestného stíhania na spory vedené v občianskom súdnom konaní, v súvislosti s ktorým dopadom si v konaní uplatňovala tiež náhradu sumy 5.000 Eur. Za bezdôvodné považovala žalovaná aj uplatnenie sumy 15.000 Eur žalobkyňou z titulu údajného závažného porušenia prezumpcie neviny poskytovaním informácií z vyšetrovacieho spisu, nakoľko zo spisu orgánov činných v trestnom konaní nevyplývalo, že by poverený príslušník policajného zboru alebo vyšetrovateľ poskytli listiny z tohto spisu neoprávnenej osobe, resp. že by neoprávnenej osobe umožnili nahliadnúť do tohto spisu. Navyše v takomto prípade by išlo o nesprávny úradný postup, ktorý však nebol konštatovaný na to príslušným orgánom.

4. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že uznesením príslušníka OR PZ v Bratislave zo dňa 25.07.2007, ČVS:ORP-4086/SMz-OSV -Bl.-05 bolo voči žalobkyni vznesené obvinenie zo spáchania trestného činu poškodzovania cudzích práv v spolupáchateľstve podľa § 209 ods. 1 písm. a) a § 9 ods. 2 Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku. Proti tomuto uzneseniu podala žalobkyňa v zákonom stanovenej lehote sťažnosť, ktorú prokurátorka Okresnej prokuratúry Bratislava I uznesením zo dňa 07.08.2007, č.k. 3Pv 849/05-53 zamietla ako nedôvodnú. Dňa 02.03.2009 podala prokurátorka vo veci obžalobu na Okresný súd Bratislava I. Dňa 05.04.2009 Okresný súd Bratislava I vydal vo veci trestný rozkaz, ktorým žalobkyňu uznal za vinnú z trestného činu poškodzovania cudzích práv podľa § 209 ods. 1 písm. a) Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona. Rozsudkom zo dňa 03.02.2012, sp. zn. 3T/24/2009, súd napokon žalobkyňu spod obžaloby oslobodil z dôvodu, že skutok nie je trestným činom. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 27.04.2012. Z faktúr č. E E XXXX/XXXXX, XXXX/XXXXX súd prvej inštancie zistil, že právny zástupca žalobkyne postupne vyúčtoval žalobkyni odmenu za právne služby v trestnom konaní za právne úkony z výpisu z účtu žalobkyne súd prvej inštancie zistil, že žalobkyňa tieto faktúry (okrem poslednej) uhradila, ako aj uhradila právnomu zástupcovi titulom trov obhajoby sumu 180 Eur za účasť obhajcu na hlavnom pojednávaní dňa 03.02.2012.

5. Súd prvej inštancie právne vec posúdil podľa § 3 ods. 1, ods. 2, § 4 ods. 1 písm. f), ods. 3, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 7, § 15 ods. 1 a § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., o zodpovednosti za škodu, spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len z. č. 514/2003 Z. z.).

6. Predtým, ako súd prvej inštancie pristúpil k samotnému posúdeniu uplatneného nároku na náhradu škody, zaoberal sa v prvom rade námietkou žalovanej, že Generálna prokuratúra SR nie je orgánom konajúcim za štát, pretože orgánom konajúcim za štát má byť podľa § 4 ods. 1 písm. b) zákona č.

514/2003 Z. z. Ministerstvo vnútra SR. Z odpovede Generálnej prokuratúry SR sp. zn. XV/5 Spr 79/12-11 na žiadosť žalobkyne o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody vyplýva, že žalobkyňa podala žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy dňa 12.07.2012 na Generálnu prokuratúru SR. Súd prvej inštancie pri určení orgánu konajúceho v mene štátu postupoval podľa zákona č. 514/2003 Z. z., v prípade, že obžalovaný bol oslobodený spod obžaloby, vychádza sa z ustanovení § 4 ods. 1 písm. b), písm. f) a písm. l) zákona č. 514/2003 Z. z. Žiadosť o predbežné prerokovanie nároku (§ 15 zákona č. 514/2003 Z. z.) podala žalobkyňa na Generálnu prokuratúru SR, ktorá ju dňa 26.09.2012 predbežne, meritórne, prerokovala s negatívnym záverom, teda, že žiadosť žalobkyne je neopodstatnená, a odmietla ju. V dôsledku tejto skutočnosti sa Generálna prokuratúra SR stala orgánom verejnej moci konajúcim za štát podľa § 4 ods. 1 písm. l) zákona č. 514/2003 Z. z., pretože predbežným prerokovaním žiadosti žalobkyne založila svoje oprávnenie konať za štát.

7. Súd prvej inštancie mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že žalobkyňa bola uznesením o vznesení obvinenia, následným trestným stíhaním, spôsobená škoda, za ktorú podľa príslušných ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. zodpovedá žalovaná. Táto škoda bola žalobkyňu spôsobená v príčinnej súvislosti s vydaním predmetného uznesenia, ktorým bolo voči žalobkyňu začaté trestné stíhanie pre trestný čin poškodzovania cudzích práv spolupáchatelstvom, pričom prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava I sťažnosť proti uzneseniu príslušníka Policajného zboru o vznesení obvinenia ako nedôvodnú zamietol. Žalobkyňa včas požiadala žalovanú o predbežné prerokovanie jej nároku, avšak bez úspechu, preto sa po uplynutí šesťmesačnej lehoty obrátila so svojim nárokom na príslušný súd. V danom prípade skutočnou škodou boli náklady žalobkyne vzniknuté a vynaložené v spojitosti s uplatnením práva na obhajobu v trestnom konaní, a to bez ohľadu na účelnosť ich vynaloženia, nakoľko súd v tomto konaní nerozhoduje o trovách konania, resp. o ich výške, ale ide o sumu, o ktorú sa zmenšil majetok v súvislosti s vedením trestného stíhania voči jej osobe. Vzhľadom na vyššie uvedené súd prvej inštancie priznal žalobkyňu náhradu škody vo výške 1.569,57 Eur (oproti žalovanej sume vo výške 1.689,57 Eur), nakoľko v konaní bolo listinnými dôkazmi preukázané, že žalobkyňa vynaložila tieto náklady v trestnom konaní vedenom proti jej osobe a práve o túto sumu sa zmenšil jej majetok v súvislosti s vedením nezákonného trestného stíhania voči jej osobe (žalobkyňa túto sumu aj skutočne svojmu právnomu zástupcovi uhradila). Súd prvej inštancie sa nestotožnil s námietkou žalovanej, že žalobkyňu mohlo vzniknúť právo len na náhradu tarifnej odmeny v zmysle ustanovení vyhlášky 655/2005 Z. z., pričom žalovaná poukazovala na znenie ust. § 18 zákona č. 514/2003 Z. z. platné od 01.01.2013, nakoľko výšku samotného nároku na náhradu škody je potrebné v danom prípade posudzovať podľa znenia zákona č. 514/2003 Z. z. účinného do 31.12.2013, keďže k vydaniu nezákonného rozhodnutia, ako aj k vzniku škody ním vyvolanej, došlo za jeho účinnosti. Súd prvej inštancie nepriznal žalobkyňu, pokiaľ ide o uplatnenú náhradu majetkovej škody (trov obhajoby), právo na zaplatenie 120,- Eur žalovanou z dôvodu, že žalobkyňa, ako vyplývalo z vykonaného dokazovania, nepreukázala, že faktúru č. 2011/00243 zo dňa 07.12.2011 ktorou právny zástupca (obhajca) žalobkyne vyúčtoval žalobkyňu odmenu za právne služby v trestnom konaní za úkony uvedené vo faktúre vo výške 120,- Eur s DPH zaplatila. Podľa § 517 ods. 1 prvej vety a ods. 2 Občianskeho zákonníka a ďalej podľa § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. je štát povinný nahradiť škodu najneskôr do 6 mesiacov odo dňa, keď poškodený nárok riadne uplatnil. Márnym uplynutím tejto lehoty sa štát ako dlžník ocitá v omeškaní zo zodpovednostného záväzkového právneho vzťahu (§ 489 Občianskeho zákonníka) a odo dňa nasledujúceho po uplynutí tejto lehoty ho stíha povinnosť zaplatiť poškodenému tiež úroky z omeškania, preto súd prvej inštancie priznal žalobkyňu právo aj na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 1.569,57 Eur od 06.01.2013 do zaplatenia.

8. Žalobkyňa si v konaní okrem majetkovej škody uplatnila i náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 88.500 Eur. Tento nárok žalobkyne na náhradu nemajetkovej ujmy súd prvej inštancie neuznal za dôvodný, a preto v tejto časti žalobu zamietol.

9. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 3 OSP (zákona účinného v čase rozhodovania súdu prvej inštancie), keďže v konaní bola až na pomerne nepatrnú časť úspešná žalovaná, ktorej však trovy konania nevznikli, preto jej ich náhradu napriek úspechu v spore súd prvej inštancie nepriznal.

10. Proti rozsudku (výroku I.) podala odvolanie žalovaná, ktorá nesúhlasila s rozhodnutím súdu prvej inštancie a navrhla odvolaciemu súdu rozsudok v napadnutej časti zmeniť tak, že žalobu žalobkyne v celom rozsahu zamietne.

11. V podanom odvolaní žalovaná namietala, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a tiež, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné a tým arbitrárne. Žalovaná namietala, že sa nemožno stotožniť s právnym záverom existujúcej súdnej judikatúry, z ktorej vychádzal súd prvej inštancie. Žalovaná má za to, že je jednoznačne potrebné skonštatovať, že za nezákonné nie je možné automaticky považovať každé uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré nevedlo k právoplatnému odsúdeniu obžalovaného, ale že je vždy potrebné zohľadniť okolnosti konkrétneho prípadu. Rozhodnutie súdu prvej inštancie žalovaná považuje len za iný právny náhľad na skutkovú situáciu, ktorá bola opodstatnená pre vedenie prípravného konania, podanie obžaloby a vykonanie hlavného pojednávania. V nadväznosti na to, žalovaná považuje za potrebné zdôrazniť, že v posudzovanom prípade z odôvodnenia oslobodzujúceho rozsudku Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 3T/24/2009 zo dňa 03.02.2012 výslovne vyplýva, že na základe vykonaného dokazovania mal súd za nepochybne preukázané, že sa skutok stal tak, ako je uvedené v obžalobnom návrhu, teda obaja obžalovaní svojím konaním v rozpore so zákonom znemožnili nájomcom realizovať v plnom rozsahu ich užívacie právo k bytom, a to tým, že tieto byty prenajali novému nájomcovi, ktorý ich de facto z týchto bytov vystaľoval napriek tomu, spoluvlastníci nehnuteľnosti, resp. obec im nezabezpečili v zásade rovnocenné náhradné byty tak, ako to vyplývalo z právoplatného rozsudku. Menovaný súd však na rozdiel od prokuratúry protiprávny skutok, ktorého sa žalobkyňa jednoznačne dopustila, inak právne posúdil. Súd mal za to, že týmto konaním neboli naplnené zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu poškodzovania cudzích práv, a to z dôvodu, že právo vyplývajúce z nájmu bytu je nepochybne právom majetkovým, ktoré nespadá pod citovaný trestný čin, pod ktorý spadajú len iné než majetkové práva. Vzhľadom k tomu konanie oboch obžalovaných naplňa iba znaky priestupku proti občianskemu spolunažívaniu, ktorý je už premlčaný. Žalovaná má za to, že iné právne vyhodnotenie jednoznačne spáchaného protiprávneho skutku, ktorý sa žalobkyňi kládol za vinu, zo strany súdu, nemá taký charakter, ktorý by odôvodňoval záver o nezákonnosti vznesenia obvinenia voči žalobkyňi. S vyššie uvedenými právnymi závermi, vyplývajúcimi z existujúcej judikatúry, na ktorú žalovaná v konaní poukazovala, ako aj s vyššie uvedenými tvrdeniami žalovanej sa súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku vôbec nevysporiadal. Navyiac žalovaná v konaní ďalej tvrdila, že žalobkyňa si svojim protiprávnym konaním trestné stíhanie zaviniť sama. Preto žalovaná považuje napadnutý rozsudok za arbitrárny a tým aj nepreskúmateľný. V bode 13. odôvodnenia rozsudku sa uvádza, že z výpisu z účtu žalobkyne súd zistil, že žalobkyňa uhradila právnenému zástupcovi titulom trov obhajoby sumu 180 Eur za účasť obhajcu na hlavnom pojednávaní dňa 03.02.2012. Žalovaná v konaní okrem výšky uplatnenej náhrady trov právneho zastúpenia, namietala aj to, že žalobkyňa síce zaplatila dňa 16.02.2012 sumu 180 Eur svojmu právnenému zástupcovi, avšak z listinného dôkazu ktorý žalobkyňa v tejto súvislosti súdu predložila nevyplýva v súvislosti s akými právnymi službami bola táto suma zaplatená. Preto má žalovaná za to, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu skutkovému zisteniu, že suma 180 Eur bola zo strany žalobkyne vynaložená z titulu trov právneho zastúpenia v predmetnom trestnom konaní. V bode 39 odôvodnenia rozsudku sa uvádza, že súd sa nestotožnil s námietkou žalovanej, že žalobkyňi mohlo vzniknúť právo len na náhradu tarifnej odmeny, keďže výšku samotného nároku na náhradu škody je potrebné v danom prípade posudzovať v znení zákona č. 514/2003 Z. z. účinného do 31.12.2012, z dôvodu, že k vydaniu nezákonného rozhodnutia ako aj k vzniku škody ním vyvolanej došlo za jeho účinnosti. S poukazom na tento záver súdu prvej inštancie, má žalovaná za to, že súd pri priznaní náhrady trov právneho zastúpenia aplikoval nesprávny právny predpis, resp. právny predpis v neplatnom znení. Pokiaľ totiž zákon č. 412/2012 Z. z. neobsahuje vyššie uvedené prechodné ustanovenia, súd nemá na akom základe pre svoje rozhodnutie použiť právny predpis v znení, ktoré je v čase jeho rozhodovania neplatné. To zjednodušene znamená, že súd nemohol v danom prípade rozhodnúť na základe právneho predpisu v znení, ktoré bolo od 01.01.2013 neplatné.

12. K odvolaniu žalovanej sa vyjadrila žalobkyňa, ktorá požadovala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil. Pri posudzovaní nároku žalobkyne na náhradu škody vychádzal súd prvej inštancie z ustálenej súdnej judikatúry, ktorá systematickým a logickým extenzívnym výkladom dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti prípadu a dôvody, vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté pričom pri splnení ďalších zákonných predpokladov podľa

ust. z. č. 514/2003 Z. z. má zásadne právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Žalovaná v odvolaní ďalej namieta, že žalobkyňa nevzniklo právo na náhradu škody, a to podľa ust. § 8 ods. 6 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z. vzhľadom na to, že žalobkyňa trestné stíhanie zavinila sama, keďže konanie, za ktoré bola žalobkyňa stíhaná, bolo aj súdom v odôvodnení oslobodzujúceho rozsudku označené za protiprávne, i keď sa nejednalo o trestný čin. Na túto námietku žalovanej reagovala žalobkyňa už v konaní pred súdom prvej inštancie, pričom opätovne si dovoľuje žalobkyňa poukázať na rozsudky NS ČR sp. zn. 25Cdo 1567/2002, 25 Cdo 539/2002, v ktorých bolo zo strany NS ČR zhodne skonštatované, že príčinnú súvislosť medzi začatím alebo vedením trestného stíhania a zaviniením obvineného na jeho začatí je potrebné hľadať nie v jeho konaní, ktorým mal podľa orgánov činných v trestnom konaní naplniť skutkovú podstatu trestného činu, pre ktorý bol stíhaný, ale v inom jeho konaní pred začatím trestného stíhania, príp. v jeho priebehu, a to predovšetkým v jeho postoji voči orgánom činným v trestnom konaní, teda v tom, či svojim konaním alebo úkonmi procesného charakteru zapríčinil, že trestné stíhanie muselo byť začaté. A preto podmienka, že si poškodený sám zavinil obvinenie nie je naplnená už tým, že sa dopustil skutku, pre ktorý bolo proti nemu začaté trestné stíhanie. Ďalšou odvolacou námietkou žalovanej je, že súd prvej inštancie priznal žalobkyňi nárok z titulu trov právneho zastúpenia napriek tomu, že žalobkyňa nepreukázala vznik škody v zákonom stanovenej výške. Žalobkyňa sa plne stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie, ktorý priznal žalobkyňi nárok z titulu trov právneho zastúpenia vo výške skutočne vynaložených nákladov na právne zastúpenie podľa zmluvne dohodnutej odmeny advokáta. Limitácia výšky náhrady škody zavedená novelou zákona č. 514/2003 Z. z. a to zákonom č. 412/2012 Z. z. účinným od 01.01.2013 sa podľa názoru žalobkyne na prejednávanú vec nevzťahuje, keďže v dôsledku absencie prechodných a záverečných ustanovení zákona č. 412/2012 Z. z. sa právne nároky žalobkyne, ktoré vznikli a boli na súde uplatnené pred nadobudnutím účinnosti novej právnej normy, posudzujú podľa doterajších predpisov. Žalovaná taktiež namieta, že súd prvej inštancie priznal žalobkyňi titulom náhrady trov právneho zastúpenia okrem iného aj sumu vo výške 180 Eur bez toho, aby žalobkyňa v konaní akýmkoľvek spôsobom preukázala v súvislosti s akými službami a za aké právne úkony bola táto suma z jej strany zaplatená. Napriek skutočnosti, že sa žalobkyňi nepodarilo zabezpečiť prvopis, resp. kópiu faktúry č. 2012/00029 na sumu 180 Eur od spoločnosti AK Kucek, Havlík & Partners, s.r.o. je nepochybné, že JUDr. Kucek sa ako obhajca žalobkyne zúčastnil dňa 03.02.2012 hlavného pojednávania v trestnej veci sp. zn. 3T/24/2009, čo bolo preukázané č. I. 788, a keďže daná advokátska kancelária poskytovala žalobkyňi právne služby výlučne len v súvislosti s jej obhajobou v predmetnom trestnom konaní, je možné úhradu zo dňa 16.02.2012 vykonanú v prospech účtu tejto advokátskej kancelárie, dať z časového ako aj vecného hľadiska do súvislosti s účasťou obhajcu na tomto pojednávaní, čo si súd prvej inštancie aj správne interpretoval a v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov tento nárok žalobkyňi oprávnene priznal.

13. Vyjadrenie žalobkyne bolo doručené žalovanej s možnosťou opätovného vyjadrenia sa vo veci. Žalovaná vo svojom vyjadrení uviedla, že keďže žalobkyňa neuvádza nové skutočnosti, resp. novú argumentáciu, oproti tej, ktorú už uviedla počas konania na súde prvej inštancie, žalovaná v celom rozsahu zotrváva na svojom právnom zdôvodnení a argumentácii obsiahnutej v podanom odvolaní proti napadnutému rozsudku.

14. Dňa 01. 07. 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len CSP). Odvolací súd prístupujúci k rozhodovaniu tejto veci po 30. júni 2016, postupoval na základe úpravy prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 CSP (v zmysle ktorého, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti) už podľa tohto zákona. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP, právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

15. Odvolací súd preskúmal vec, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania § 379, § 380 ods. 1 CSP, vec prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 CSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalovanej nemožno priznať úspech. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 18.05.2021; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu, resp. ich právni zástupcovia, upovedomené zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 CSP). Odvolací súd pri rozhodovaní vychádzal z vyššie uvedených zákonných ustanovení a zo skutočností, ktoré vyšli najavo najneskôr do konca lehoty na podanie odvolania. Rozhodujúcim pre posúdenie vecnej a právnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie, dôvodnosť odvolania, boli skutočnosti, ktoré vyšli

najavo vykonaným dokazovaním súdom prvej inštancie a ktoré nepochybne existovali v čase vyhlásenia rozsudku, v čase podania odvolania.

16. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým súd prvej inštancie zaviazal žalovanú na zaplatenie žalobkyni náhrady škody vo výške 1.569,57 Eur spolu s 8,5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 1.569,57 Eur od 06.01.2013 do zaplatenia je vecne a právne správny, je výsledkom vykonaného dokazovania, a ako taký ho odvolací súd potvrdil (§ 387 ods. 1, ods. 2 CSP). Odvolateľka v odvolaní neuvádzala podstatné, rozhodujúce, konkrétne, právne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Na tomto mieste odvolací súd zdôrazňuje, že ide o konanie, v ktorom je súd viazaný žalobou, a teda aj odvolací súd je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania.

17. Žalovaná v odvolaní namietala, že nie každé rozhodnutie, ktorým prišlo k oslobodeniu páchateľa spod obžaloby možno automaticky považovať za nezákonné. Avšak odvolací súd poukazuje na to, že v súlade s ustálenou súdnou praxou zodpovedá štát aj za škodu spôsobenú začatím (vedením) trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsudzujúcim rozhodnutím trestného súdu. Táto zásada bola vyjadrená už vo viacerých skorších rozhodnutiach, ktoré sa týkali náhrady škody spôsobenej štátnym orgánom v zmysle zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len zákon č. 58/1969 Zb.). Rozhodovanie súdov podľa tohto zákona sa ustálilo medziiným na názore, že ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol oslobodený spod obžaloby, má podľa § 1 až § 4 zákona č. 58/1969 Zb. zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia (R 35/1991). Na to nadviazal záver, že ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších zákonných predpokladov, podľa § 1 až § 4 zákona č. 58/1969 Zb. zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. Takéto právo má aj vtedy, ak v súvislosti s rozhodnutím orgánu činného v trestnom konaní, ktoré nie je v súlade so zákonom, vynaložil náklady na trovy nutnej obhajoby (viď bližšie R 70/1994). Na podstate týchto právnych záverov, ku ktorým sa dospelo vo vzťahu k prípadom škôd vzniknutých za účinnosti zákona č. 58/1969 Zb., zotráva súdna prax aj po prijatí zákona č. 514/2003 Z. z.. Zákon č. 514/2003 Z. z. zakladá objektívnu zodpovednosť štátu (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa nemôže zbaviť. Neposudzuje sa teda správnosť rozhodnutia jeho orgánu z hľadiska, či pri rozhodovaní porušil právnu povinnosť a škodu zaviniť. Rozhodujúcim kritériom zákonnosti konania vedeného orgánom verejnej moci je výsledok tohto konania. Náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu (§ 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z.).

18. Systematickým a logickým extenzívnym výkladom dospela súdna prax k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím (porovnaj Rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky z 23.2.1990 sp. zn. 1Cz 6/90, publikovaný pod číslom 35 v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk, ročník 1991, a rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28.6.1993 sp. zn. 1Cdo 53/93, publikovaný pod číslom 70 v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky, ročník 1994). Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania, je neskorší výsledok trestného konania. Tieto závery, prijaté v čase platnosti zákona č. 58/1969 Zb., sú napriek zmene právnej úpravy stále použiteľné. Ak má byť štát skutočne považovaný za materiálny právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorým priamo zasiahli do základných práv jednotlivca. Nemožno totiž prehliadnúť, že štát nemá slobodnú vôľu, ale je povinný striktno dodržiavať právo v jeho ideálnej (škodu nepôsobiacej) interpretácii. Na jednej strane je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, na druhej strane sa štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, ak sa ich postup ukáže ako mylný, zasahujúci do základných práv, v takej situácii nie je rozhodné, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 30.11.2009, sp. zn. 4Cdo 183/2009).

19. Vzhľadom na vyššie uvedené právne názory dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie postupoval právne správne, keď priznal žalobkyni nárok na náhradu škody spolu s úrokom z omeškania, ktorá jej vznikla v dôsledku trestného stíhania, ktoré sa skončilo oslobodzujúcim rozsudkom.

20. Žalovaná v odvolaní namietala, že suma 180 Eur, ktorú žalobkyni súd prvej inštancie priznal, nebola zo strany žalobkyne preukázaná. V tomto smere sa odvolací súd stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že aj keď žalobkyňa nepredložila faktúru na danú sumu, vystavenú advokátskou kanceláriou, z obsahu spisu vyplýva, že JUDr. Kucek sa ako právny zástupca žalobkyne zúčastnil dňa 03.02.2012 hlavného pojednávania v trestnej veci 3T/24/2009 (č. l. 788) a preto možno úhradu zo dňa 16.02.2012 zo strany žalobkyne (preukázanú výpisom z bankového účtu) vykonanú v prospech danej advokátskej kancelárie, dať z časového, ako aj z vecného hľadiska do súvislosti s účasťou právneho zástupcu žalobkyne na tomto hlavnom pojednávaní, a preto súd prvej inštancie správne rozhodol, keď žalobkyni napriek námietkam žalovanej priznal v rámci náhrady škody aj danú sumu.

21. Žalovaná v odvolaní ďalej namietala, že žalobkyňa si trestné stíhanie zavinila sama v zmysle § 8 ods. 6 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z., a preto jej nárok na náhradu škody nemal byť priznaný. K danej námietke odvolací súd uvádza, že z výkladu predmetného zákonného ustanovenia vyplýva, že právo na náhradu škody nevznikne ak si osoba uloženie trestu, ochranného opatrenia alebo väzby zavinila sama. V danom prípade nebol žalobkyni uložený trest, ochranné opatrenie ani nebola stíhaná väzobne a nakoľko bola spod obžaloby oslobodená nemožno v danom prípade na námietku žalovanej prihladať.

22. Taktiež námietku žalovanej, že súd prvej inštancie mal pri výpočte náhrady škody vychádzať len z tarifnej odmeny advokáta a nie z výšky skutočne vynaložených nákladov na právne zastúpenie podľa zmluvne dohodnutej odmeny advokáta, považuje odvolací súd za nedôvodnú. Tak ako správne argumentovala žalobkyňa a súd prvej inštancie sa s jej argumentáciou stotožnil, poukazuje odvolací súd na to, že limitácia výšky náhrady škody bola zavedená novelou z. č. 514/2003 Z. z., a to z. č. 412/2012 Z. z. účinným od 01.03.2013, a preto sa na prejednávajúcu vec nevzťahuje, keďže v dôsledku absencie prechodných a záverečných ustanovení zákona č. 412/2012 Z. z. sa právne nároky žalobkyne, ktoré vznikli a boli na súde uplatnené pred nadobudnutím účinnosti novej právnej normy, posudzujú podľa doterajších predpisov.

23. Žalovaná v odvolaní namietala aj to, že súd prvej inštancie neprihliadol na ňou predložené dôkazy (súdne rozhodnutia), na ktorých opierať svoje argumenty a s týmito sa v odôvodnení svojho rozhodnutia ani nevyšporiadal. K tomuto odvolací súd uvádza, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky a argumenty nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných stranou sporu, čo sa nepochybne v prejednávanej veci stalo (porovnaj napr. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.9.2012 vo veci Vojtěchová proti Slovenskej republike /sťažnosť č. 59102/08/, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.9.2011, č.k. I. ÚS 361/2010-34, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17.6.2009, sp. zn. 5M Cdo 8/2008).

24. Odvolací súd k žalovanej uplatnenému odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods.1 písm. f) CSP (t. j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) konštatuje, že citovaný odvolací dôvod je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie spor posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP, a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov strán sporu, alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálnej vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z procesných ustanovení týkajúcich sa dokazovania. Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že uvedený odvolací dôvod nie je naplnený. Rozhodnutiu súdu prvej inštancie nemožno vytknúť, že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplývali, ani

inak nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanovení druhého dielu CSP alebo, že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil.

25. Čo sa týka nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP), tento odvolací dôvod je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie aplikuje na zistený skutkový stav nesprávny právny predpis a tiež vtedy, keď síce aplikuje správny právny predpis, avšak tento nesprávne interpretuje. Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že uvedený odvolací dôvod nie je naplnený, pretože v posudzovanom prípade, v ktorom konajúci súd prvej inštancie zo správnych skutkových záverov vyvodil správne právne závery a aplikoval správny právny predpis, pričom právne závery súdu prvej inštancie sú aj v zhode s judikatúrou najvyšších súdnych autorít, rozhodol vo veci vecne správne.

26. Na základe vyššie uvedeného, odvolací súd dospel k záveru, že prvoinštančný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci a tieto vyhodnotil v súlade s ust. § 195 CSP a dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd stotožnil a na ktoré v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP poukazuje. Prvoinštančný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia riadnym spôsobom uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal stanoviská procesných strán, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil správne právne závery. Tieto zároveň primeraným a dostatočným spôsobom v súlade s ust. § 220 CSP zdôvodnil.

27. Pretože odvolací súd nezistil žiadne pochybenie, rozsudok prvoinštančného súdu ako správny potvrdil. Nakoľko ani v odvolaní žalovaná neuviedla žiadne skutočnosti, ktoré by iným spôsobom boli spôsobilé vyhodnotiť stav zistený prvoinštančným súdom, odvolanie nepovažoval odvolací súd za dôvodné a preto rozsudok ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil a podľa § 387 ods. 2 CSP sa stotožnil so skutkovým a právnym záverom súdu prvej inštancie.

28. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 396 ods. 1, v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP. Žalobkyňa bola v odvolacom konaní úspešná, a preto jej odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie s poukazom na ustanovenie § 262 ods. 2 CSP.

29. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 CSP).

(1) Dovolanie podľa § 421 odsek 1 CSP nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).